

NORD-BORNHOLMS UGEBLAD

Udgivet af et Interessentskab.
Ansvarshavende: Otto Gornitzka.
Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri.

Udgaar i et Antal af 1600 Eksempl.
og forsendes gennem Postvæsenet
til alle Hjem i Allinge-Sandvig,
Ølsker, Rutsker, Rø og Klemensker

Nr. 329

Fredag den 2 Januar 1920

9de Aarg.

„Nord-Bornholms Ugeblad“

trykkes i et Antal af mindst 1600 Eksempl.
og forsendes gennem Postvæsenet i Allinge,
Sandvig, Ølsker, Rutsker, Rø og Klemensker.

„Nord-Bornholms Ugeblad“

har den største Udbredelse i Nordre Herred
bliver læst i ethvert Hjem og egner sig der-
for bedst til Avertiering.

„Nord-Bornholms Ugeblad“

oplaeser gerne Behøveoplysninger af enhver Art
saasom Køb, Salg, Foreningsmeddelelser,
Efter- eller Aflysninger, Auktioner etc.

„Nord-Bornholms Ugeblad“

udgaar hver Fredag, kan bestilles paa alle
Postkontorer samt paa Bladets Kontor og
koster 1 Kr. halvaarlig.

Ved Aarsskiftet.

Mægtigt de vældige Klodeskyer løfter
højt deres Bjerge mod Æteren op,
tavs skinner Maanen

paa Skytindens Top,
skinner paa Skyernes Dale og Kløfter,
hvidligt dens Skær
straalet med Sølv

gennem Mulmet det dunkle,
kæmper i Pragt med den tallose Hær
af Stjerner, der lysende funkler.

Gennem det evige

Himmelrum strækker
op under Skyernes hylende Gem-
tungt en Kolos af Murværk sig frem,
som mod Himmellyset sig rækker.
Sekler skal gaa,
Kredse paa Kredse

vil Murværket stige,
opad mod Evighedslyset hige —
aldrig dog Evighed naa.

Tiden den gamle

med Murske i Haanden
staar paa de Trin, hvis Vej fører ned
i Evighedsdybets Uendelighed,
som ej maales af Menneskeaaanden.
Tiden den gamle,
selv kun en Del af det evige Hele,
i Dage og Aar skal Evighed dele
dele for alder at samle.

Trøstigt han har ved Arbejdet staaet
fra Livets den allerførste Dag,
Stenene lægger han Lag paa Lag,
en Sten for hvert Aar, der er gaaet.
Hvile han kun
bræd efter Arbejdets Møje finder
i Nytaarsnatten ved Midnatsstund,
naar Aarets Time udrinder.

Haanden da strækker han

ud mod det Høje,
viser, at Timeglasset randt ud,
den store Mester, den evige Gud
skal se hans Værk

med sit kærlige Øje,
se, at hans Id
Mesterens Gunst vel tør have i Eje
nu, da Aarets Sten af den gamle Tid
er lagt fast i sit evige Leje.

Tør ogsaa du

mod Stjernernes Vrimmel
sende dit Blik mod Mesteren did,
spørge ham, om han din travle Id
har set fra sin straalende Himmel?
Om du i Aar
trofast din Gerning aar og silde
har gjort, som den store Mester
det vilde,
gjort den, saa godt du formaar?

Ydmygt du bør dine Hænder folde,
ydmygt bekende,

hvor tit du var svag,
angre saa mangen en skrøbelig Dag,
da du Mesteren Sorg maatte volde.
Om det end staar
prentet med Skrift
paa dit Regnskabs Blade,

bed ham kun ydmygt om,
hvad i Aar
du fejlet, dig mildt at forlade.

Tak ham for hver Gang,
han hjalp dig i Vaade,
tak for hvert Skridt,
han har ledet dig frem,
for hver Dag han har skærmet
dit Hus og dit Hjem,
for hver Lykke du fik af hans Naade.
Tak ham for hver
Dag, du fik Lyset at se med dit Øje,
tak ham for alle,
som ret har dig kær,
og hvis Hjerte til dig han vil bøje.

Mesteren kender dit bedende Hjerte,
ser dig i Sjælens Lønkammer ind,
kender hver Brøst

i dit Menneskesind
og din Angers nagende Smerte.
Fryd dig da, naar
fuld af Barmhjertighed

atler dig fæster
til dit Livsværk igen i det nye Aar
den store og gode Mester.

H. S.

Lidt Skyttegravs-Romantik.

Ved Frithiof Rolsted.

—x—

„Det er nu i Grunden Jim, der
først har skrevet „Hadets Sang“,
paastod Bobby Harris, da han sidst
besøgte mig paa en 6-Dages Orlov
fra Fronten. Og at denne lille Op-
lysning interesserede mig skal jeg
ikke nægte; saa meget mere, som
jeg har kendt baade Bobby og Jim
siden vi fik en fælles Aiklupsning
af den tykke Gartner Greenwood
efter en Razzia i hans Æbletræer
— og det er snart nogle Aar siden.
At Jim altid havde haft en poetisk
Aare var mig ikke ukendt, men
den plejede han at oversætte i smaa,
sentimentale Sange, hvor Maaneskin
og Bølgeklud spillede en stor Rolle.
Og derfra til den barbariske Had-
sang er der dog et Spring.

„Ja, Du studser“, fortsatte Bobby,
„men hvis det interesserer Dig, kan
Du godt faa Historien, der gav An-
ledning til, at Jim svigtede Roman-
tiken og gik over til Realismen.“
Jeg nikkede og Bobby fortalte:

„Det var efter Slaget ved Marne.
Vi havde efter Sejren nok at gøre
med at befæste og udbedre de søn-
derskudte Skyttegrave og maatte der-
for i længere Tid opholde os paa
samme Sted. Som Følge deraf havde
vi rig Lejlighed til at modtage Breve
og hvad man hjemme i England
ellers fandt paa at sende os. Og
det var ikke saa lidt. Hver Dag
blev der uddelt en Mængde Ciga-
retter, Bøger, Halstørklæder og lig-
nende Ting. At Fordelingen somme
Tider var lidt vilkaarlig forøgede kun
Glæden og Munterheden. Saaledes
fik Murphy — den mest gudsforgaa-
ende Krop, jeg kender — en Dag:
„Vejen til Salighed“; Tony White,
der altid har Tandpine fik en Æske
Chocolade og den skaldede Gerald
Gold en Haarbørste. Munterheden
kulminerede dog en Dag, da Jim
fik tildelt to flunkende nye Skjorter
med det belgiske Flag paa Brystet.
Jim var henrykt — han havde vist

ikke ejet en Skjorte siden han var
Dreng, men hvad der særlig forhø-
jede Glæden var, at Skjorterne var
ledsaget af et Brev, der lød: „Kære
Tommy! Hvem Du er, som faar
disse Skjorter ved jeg ikke, men
det vilde glæde mig meget, om Du
vilde lade mig det vide i et Brev.
Lady Rose Fitz Gerald, Knadsley
Hall, Knadsley, Kent.“ Brevet havde
en lille Efterskrift: „Gør mig den
Tjeneste at sende Svaret til min
Kammerjomfru, Mary Gabler, oven-
staaende Adresse.“

„Ja, har jeg ikke altid tænkt, at
jeg skulde gøre min Lykke i Bour-
geoisiet“, udbrød Jim glædestraal-
ende.

„Aa, hvis hun vidste, at Skjorterne
havne paa Dig, havde hun vel
ikke skrevet“, mente Murphy, „hun
har troet Officererne fik dem.“

Tony mente, at Skjorterne mere
lignede Vægdekorationer end Skjor-
ter, men intet forstyrrede Jims Glæde:
„Stakkels Fyre, der aldrig har set
noget til det gode Selskabs Skikke
og Vaner“, var det Svar, de fik.

Han gik straks ind for at skrive
Svaret. Dette, som han senere viste
mig, begyndte: „Kære Lady Rose
Undskyld mig den Frihed — —“
og senere hed det: „Da jeg mod-
tog Deres Gave var jeg lige vendt
hjem fra et Togt, paa hvilket jeg
reddede en halv Snes Kammerater
fra at falde i Fjendens Haand. (Lidt
Romantik gør sig altid, forklarede
Jim). Mine Tanker flyver ofte til
Knadsley Hall, hvorfra Skjorterne
er kommet. Men hvorledes kan en
ensom Soldat takke Dem. Jeg er
helt alene i Verden — eller var det
hidtil. Efter at jeg har faaet Deres
Skjorter føler jeg mig aldrig ensom
mere — —“. Og saaledes videre.

Jim skrev det længste Brev, han
nogensinde har sat sammen. Og
Svaret kom kort Tid efter. Det lød:
„Kæreste! Til Trods for at jeg
ikke kender Dig, længes jeg allerede
efter Dig. Skriv rigtig snart. Lady
Rose.“

Jim blev rørt. „Og saa siger man,
at Romantiken ingen Berettigelse
har.“ Hans Svar saa jeg aldrig.
Men da vi noget senere skulde gaa
tilbage i Dækningsgravene som Re-
serve fortalte han mig, at han alle-
rede var saa godt som gift.

„Jeg og Rose vil altid være glade
for at se Dig, Bobby“ — sagde han
— „og vi skal nok sende Vogn til
Stationen for at hente Dig. Og Du
skal faa Kaffe paa Sengen om Mor-
ningen. Og efter Middagen vil vi
trække os tilbage til Rygesalonen,
hvor vi ved en god Pibe skal sludre
om gamle Dage.“

„Jeg takker Lorden for den store
Ære!“ sagde jeg.

„Aa, sig det engang til.“ Og jeg
føjede ham. De næste otte Dage
bestille han ikke stort andet end
at spekulere paa, om han skulde
kaste sig over Avlen af Heste eller
Svin. Og vi diskuterede længe der-
om.

„Du skulde avle Svin“ — mente
Murphy — „saa vilde Du ikke læn-

gere føle Dig ensom.“

„Aa ja,“ — gav Jim igen — „saa
vilde jeg heller ikke saa let glem-
me de Folk, jeg har levet sammen
med indtil nu.“

Det ene Brev kom efter det an-
det fra Ladyen, og Jim blev gladere
og gladere. Det var ved allehaande
Forespørgsler lykkedes ham at faa
at vide, at Knadsley Hall var Bolig
for Jarlen af Knadsley, og at Lady
Rose var hans eneste Datter.

Nu tog General v. Klück fat og
vi fik andet at bestille. Under en
kort Stilstand i Kampene kom Jim
og jeg dog atter ind paa Emnet.

„Nu er jeg ked af det Himmelig-
hedskræmmeri“ — fortalte Jim mig
— „Faderen ved jo ikke noget om
det hele, siden Brevene skal adre-
seres til Kammerjomfruen. Men nu
har jeg skrevet et Brev direkte til
hende selv. Her skal Du se: „Kære
Du! Atter griber jeg til Pennen for
at skrive til Dig. Mens jeg sidder
her i Skyttegraven og skriver dette
Brev ved Skæret fra sprængende
Granater, vandrer mine Tanker til-
bage til de to Skjorter, som jeg
stadig bærer. Hvorledes kan jeg
takke Dig og hvorledes kan vi takke
Mary Gabler for hendes Virksomhed
som postillon d'amour.“ (Guderne
maa vide, hvor Jim havde opsporet
denne franske Passus). Og saaledes
fortsatte han Side op og Side ned.

„Ser Du“ — forklarede Jim mig
— „naar dette uventede Brev kom-
mer, sidder Familien ved Frokost-
bordet. Naar Rose har læst det vil
hun straks gaa op i sit Boudoir og
derefter anmode Faderen om en
Samtale. Saa vil hun kaste sig i
hans Arme og fortælle det hele.
Men Faderen vil støde hende bort:
„Hvad siger Du — en menig Sol-
dat — aldrig!“

„Ja, men han er en Helt, Papa!“
„Jeg vil ingen Helle have i min
Familie.“ Og saa vil han pege mod
Døren. „Gaa, Du er ikke min Datter
længere — gaa til Værelset i det
nordre Taarn. Der skal Du høre
nærmere.“ Og Rose gaa. Men Jar-
len har nok engang haft et lille
Eventyr, som Mary Gabler kender.
Og saa kommer hun: „Enten gifter
Rose sig med Soldaten eller ogsaa
fortæller jeg Historien fra det røde
Værelse i Taarnfløjen.“

Og saa vil Klokkerne paa Knads-
ley Hall ringe Glædens Budskab
ud over Knadsley.“

Jim maatte ikke vente længe paa
Svaret. Det kom faa Dage efter —
og der foregik pludselig en stor
Forandring med Jim. Han blev tavs
og indesluttet, og det var først efter
gentagne Opfordringer, at han viste
mig Brevet. Det var skrevet med
en anden Haandskrift end de øvrige
og lød som følger:

„Lady Rose Fitz Gerald skal her-
ved meddele Menig Clark, at hun
intet forstaar af det lange Brev.
Men jeg antager, at det er Lady
Roses Kammerjomfru, en dum og
romantisk lille Pige, Mary Gabler,
der i hendes Navn har ført Korre-
spondance med Menig Clark. Hun

har i Dag faaet sin Afsked og hen-
des fremtidige Adresse er: Poley
Curt, New Cut, hvortil alle Breve
for Eftertiden bedes sendt.“

John Burke,
Privatsekretær.

Saa skrev Jim „Hadets Sang“.

Jørgen Vibes nye Bog.

—o—

„Konkyljer“ ... Jørgen Vibe for-
nægter ikke sin Kærlighed til Havet.
Havet, der for en Bornholmer altid
fylder de tre Fjerdedele af Synsfeltet
har ogsaa faaet tilstrækkelig Plads
i Jørgen Vibes Produktion. Det er
en Kystbo, der har skrevet disse
Vers.

Man mindes ved Tittler som „Kon-
kyljer“ og „Rullesten“ sorgløse Dage,
da man samlede de Skatte, som Ha-
vet gav mildt slængte paa Kysten,
Skatte, der i Erindringen har blivende
Værd.

Jørgen Vibe er en lykkelig Skat-
tesamler. Hvad han har fundet og
gemt i Erindringen, sliber han her
i Versets skønne Form. Han udmøn-
ter Mindernes Guld i herlige, fuld-
vægtige Vers. Der er et Præg af
velgjort Arbejde over det hele. Saare
træffende skriver han i Digtet om
„Peter Klokkemager“:

Han lavede Klokker, som jeg laver Vers,
gaar mig maser med Hjul og Lodder.
Jeg filer mit Vers som et spinkelt Hjul,
jeg hamrer paa Rimets Nitter ...

Bornholm har faaet sin første Be-
synger i Jørgen Vibe. Aabent beken-
der han sin Kærlighed til sin Hjem-
og dens Liv i „Hilsen“:

Min Hjemme har Birke og Klitter og Klipper
med stejle og farlige Fald,
og Hjembyens Huse i Gyder og Slipper
har Tage som blodrød Koral.
De ligger og lytter til Bølgernes Sange,
der bruser almagtigt om Næs og om Tange,
gir Genlyd i Hytte og Stald.

Og i „Kysten“:

De haarde kolde Klipper
gaar mig alvorstungt i Møde,
de tvang de stolte Skibe
til Stranding og Forlis.
Mig byder det velkommen
dette alvorstunge Øde.
Der gnistrer glade Hilsner
fra Feldspat, Kvarts og Kis.

Vi kender jo hinanden
fra min Barndoms første Dage,
da jeg sankede Konkyljer
mellem disse søre Sten.

Da jeg hørte Hostens Storme
i den stride Brænding klage,
mens fjærne Nordlys flammede
i Novembernatten sen.

Skipperne og de gamle Skuder
besynger han, de gamle begede
Ulke, der har dette umiskendelige
bornholmske Præg. Gennem hele
Livet følger han dem — og standser
end ikke ved deres Grav. I Digtet
„Sus, sus sagte“ giver han et Kir-
kegaardsbillede af stor Virkning:

Gamle Graver, luk saa Laagen!
Lad de døde være ene.
Se, fra Havet svøber Taagen
sig om mere Kors og Stene.
Skipperne i Kisten drømmer
tyst, med Sjælen klar og vaagen
til den store Dominer dømmes ...
Gamle Graver, luk saa Laagen.

Man kunde fristes til at citere
meget mere. Lad mig blot nævne
Digte som „Peter Klokkemager“ og
„En Sang om Silden“ — saavidt jeg
ved den første digteriske Hyldest

af den bornholmske Sild.

Bornholmerne maa være Vibe taknemlig. Hans to Digtsamlinger er en betydelig Indsats i vor moderne Litteratur. Og han er endnu en ung Mand med rige Muligheder.

Og saa er han desuden en munter Mand og fremfor alt et Mandfolk. Han kan være tungsindig og han kan være straalende glad men begge Dele er han for Alvor. Der er Livskraft og Sundhed over hans Vers. En Bornholms Aakjær —!

Det vil Tiden vise.

Chr. Stub Jørgensen.

Vinter.

Alt lægger Vintren sin kolde Haand over Jordens bankende Bryst; dog slukkes ej Livets Flamme, som brænder derinde tyst; thi Kræfter i Mørket brydes: der vokses og spires og skydes; — en Verden af Sorg og Lyst!

Nu breder Vintren sit hvide Lin over Jordens blødende Barm; har Linet end Dødens Klamhed, er Jorden dog endnu varm; thi Safter i Mulden stænges, som gærer og brydes og trænges; — en Verden af Fryd og Harm!

Tit lægger Livet paa Menneskets Bryst en iskold, knugende Haand; dog slukker den ej i Hjerter den evig brændende Aand; thi Tanke paa Tanke trænges, til Hjerter i Døden sprænges og Sjælen bryder sit Baand!

O. C. Molbech.

Vinter paa Nordlandet!

—o—

Nordbornholmer! — Aner Du ikke hvilken Skat, Du besidder i Din Landskabs herlige Natur? Eller hildes Du i den taabelige Tro, at samme Natur kun har „Sæson“ sammen med Hotellerne fra Maj til August? Visselig er her dejligt om Sommeren, naar Havet blaaner, saa langt man kan se, og Solen bager, saa hvert Vindpust fra Søen mærkes som en Befrielse. Men nu — netop nu, hvor Vintren tager sit barskeste Livtag med alt levende i Naturen, denne Aarstid har ogsaa sin store Charmé, som ikke bør forsvømmes.

Hvorfor ser man da aldrig nogle Mennesker paa de smukkeste Steder. Indbygger, mener Du, at Du har set det saa tit, at det ikke mere besidder nogen Tilløkkelse for Dig, da tager Du storligen fejl: thi underlig maa man være beskaffen, om man ikke atter og atter og stadig paa ny opdager nye Skønheder, nye Lysvirkninger, nye Formationer. Gaa Dig en Tur en stormfuld Dag gennem Sandvig til Hammershus og læg Mærke til, hvor meget der i Grunden er, Du aldrig har set.

Se de utallige Reflekser, den nyfaldne Sne danner paa Hammerens graasorte Knude. Øverst knejser Fyret i ensom Majestæt, medens Solen slaar Funker af de pudse Linsér. Den nordvestlige Storm lader Hammersøens Vand ligge uberørt hen som en blinkende Spejllade. De tomme Hoteller og de nedrullede Gardiner i Villaernes Vinduer leder en enkelt vemodsfuld Tanke hen paa Sommeren, der svandt, men den friske Blæst stryger Skruplerne væk og kalder paa Lysten til at stritte imod, til at være med i Kampen paa Lysets Side.

Plantagen ved Blanchs Hotel ligger dystert og alvorsfuld i Dvale. Ikke et Skridt høres, ej engang Sporet af Mennesker findes blandt de dybtgrønne Graner, hvor Fygesneen har dannet Bunker, som nok skulde afsløre en eventuel Vandrér.

Nej — her kommer nok ikke Folk paa denne Aarsens Tid,

Nu har vi taget den sidste Bakke, og Havet ligger aabent for Blikket. De hvide Skumkæder derude og Sprøjlet inde under Klipperne fortæller sin egen Historie, til Akkompagnement af Stormens Hulen i de bladløse Grene.

Hammershus! Den Oplordring til at skaane Ruinerne og Buskadset, som staar ved Indgangen, tager sig saa underlig formaalsløs ud nu, da vi er de eneste Besøgende paa Ruinerne. Og sikken et Panorama, vi dog har for vore Fødder. Udsigten nu maaler sig i Vidde langt med Sommerens. Intet tæt Bladhæng hindrer det nyfigne Blik i at trænge igennem. For slet ikke at tale om, at Klipper og Hav skal ses i Storm, for at man kan faa et endog kun svagt Overblik over den evigt stændende Strid mellem disse to gigantiske Magter. Vældige Hav! Du er som Ilden, blot meget værre, en ydmygtjener, men en rædsom Herre. Dig modstaar intet, selv den haarde Granit smuldrer hen for Din Vredes mægtige Favntag, som var det Landevejens Sløv der ryger i Vejret for det mindste Pust.

Vi finder Læ bag en Sten og betragter Løvehovederne, der som et Fortidens mægtigt Øglepar kæmper sin tusindaarige Kamp med Havet om Fodfæste paa den stenede Bund.

Endnu har de Overtaget, men hvorlænge? En skønne Dag suger Havet de stolte Hoveder med sig paa sin Vej udad, og Bornholm er en smuk og ejendommelig Stenformation fattigere.

Er Du træt af Blæsten, larmer Havet for vildt i Dine Øren, søg da Læ i Slotslyngen og Finedalsskoven. Og Du vil faa at se, at Du kender den neppe fra i Sommer. Mægtige Slugter og dybe Kig, som Du i Sommer maatte trænge helt ind i for at faa Øje paa, ligger nu aabent og blottet for dit Blik.

De nøgne Stammer, Birkenes især, har sin egen — Vinterens — Poesi. Fantastiske Skygger leger om underlige Sten, som Du om Sommeren aldrig faar at se, fordi Lyngens og Enebærrensens Grønne skjuler Bunden saa aldeles.

Har Du et aabent Blik og et modtageligt Sind, da vil en saadan Søndagstur bringe Dig en Mængde nye og friske Indtryk — Indtryk, der vil hjælpe Dig en god Del lettere over Vinterens korte Dage og lange Af-tener.

V. J. C.

Tre Digte.

Troen.

Troen er Sjælens Demantskjold mod Verdens brændende Pile; giver den trygt sig Gud i Vold, stander den som en Kæmpe bold, der kan til sin Fjende smile.

Troen er Sjælens Kildevæld mod Tørstens matrende Kvide; stiger den op ad Livets Fjæld, synker den træt mod Dybets Hæld, dens Vover imod ham glide.

Troen er Sjælens Vandingsstav, naar Byrderne haardest tynges; øjner den kun en aaben Grav for Støvels Flitter og Døgnets Krav, vil Blomster sig om den slynge.

Bønnen.

Bønnen er Sjælens Aandedræt, naar imod Gud den stunder; sukker den stundom tung og træt bliver den atter glad og let ved Kærligheds store Under.

Bønnen er Hjerterets Offerglød, naar imod Gud det stræber; synes end Ilden slukt og død, ofte af Asken frem den brød ved Pust af skælvende Læber.

Bønnen er Aandens Vingevift, naar imod Gud den higer; fik den i Livet dyben Rift,

stiger den dog med Sangfugl-Drift op mod de himmeke Riger.

Kærlighed.

Kærlighed er et Palmetræ i Livets sandgolde Øde; hver, som under dets svale Læ bøjer til Tak og Bøn sit Knæ, faar af dens Frugt sin Føde.

Kærlighed er et Penning-guld, hvis Værd intet Slid kan øve; Haanden, som skænker det

vennehuld, bliver ved Gaven mere fuld til Kærlighedsværk at øve.

Kærlighed er det Puppespind, som Sjælen maa om sig væve; skal den engang med frejdt Sind flyve i Evighedsvaaren ind og frem mod Guds Trone svæve.

O. C. Molbech.

Arbejde.

—o—

Under den Eendighed, som den hvide Race truer med at synke ned i, er der eet Moment, som er iøjnefaldende. Det er ikke den eneste Aarsag til den truende Ruin, der er ogsaa andre; men gaar man tilstrækkelig til Bunds i Aarsagernes Sammenhæng, turde det maaske vise sig at være en Smittekilde, der forgifter og frem for alt forfalsker i et Omfang, der i Almindelighed ikke regnes med. Dette Moment er Underverurderingen af det aandelige Arbejde, og en tilsvarende Overvurdering af det legemlige Arbejde.

De, der gør sig skyldige i denne Forfalskning af Værdierne og Fordrejelse af Kendtgørelserne, overser det imponerende Faktum, at det er det aandelige Arbejdes Mænd, der har skabt den menneskelige Tilværelse, som den er, og Skridt for Skridt hævet Menneskene op fra halvdyrisk Tilstand til det Standpunkt, vi nu staar paa — saa mene man forøvrigt om dette, hvad man vil.

Den Bygning af aandelig Kultur, hvorpaa der er blevet lagt Sten paa Sten i de sidste tre, fire Tusinde Aar, vor historiske Viden rækker over, er rejst af Tænkere, Kunstnere, Digtere og Profeter. Det er dem, Kirkegængerne skylder sin Opbyggelse, naar han i Kirken hører Præstens Prædiken, kvæger sig ved Salmernes Poesi og nyder Orgelmusikken; det er dem, der i Teatret lader Latterbølgerne rulle hen over Tilskuernes, naar en Scenens Mester iklæder Værkets vis comica Kød og Blod, eller griber Tilhørerne ved Tragediens Gru og Alvor. Ja, hvad var selv Kunstens mest folkelige Barn, Filmen, uden Digtere, Kunstnere, Tænkere og Teknikere; den var overhovedet ikke til. Det er Digtere og Sangere, der sammen med Historikerne har skabt Nationalfølelsen. Hvad var uden den Fædrelandet? Saa og saa mange Kvadratkilometer Jord begrænset af et Hav, en Bjergkæde og en Toldgrænse! Og uden Malerens Pensel og Sangerens Pen eksisterede Naturlæden ikke.

Videnskaben har lært Menneskene indtil en vis Grad at forstaa Naturen og indse dens Sammenhæng, saa at ikke enhver Begivenhed blev tilskrevet Trolde og overnaturlige Væsener, og derved skabt Tryghed. Men foruden denne aandelige Værdi har den lagt Grundvolden for hele den materielle Kultur. Alt, hvad der nu findes af Maskiner og Teknologiens Vidundere hviler paa de geniale Opdagelser og Tanker, som blev fremsat af de Forskere, der repræsenterede den moderne Naturvidenskabs Gennembrud i det 16. og 17. Aarhundrede: Galilei, Newton, Descartes osv. osv. Det har været ud fra deres Idéer, at andre Aandens Arbejdere i de sidste 150 Aar paa hidtil uanet Vis har sat Menneskene

i Stand til at beherske den materielle Verden, saaledes at en Tjenestepige nu om Stunder nyder flere Bekvemmeligheder, end en Grevinde for 200 Aar siden. At Fulton, Watt, Mosse, Marconi og Edison o. s. v. o. s. v. er aandelige Arbejdere skal ikke glemmes. Alt, hvad der sættes i Verden af nyt, er Aandens Værk. Ogsaa han var en Aandens Arbejder, der i sin Tid fandt paa den simple Maskine, hvorved man kunde tænde Ild ved at gnide to Træstykker mod hinanden, saaledes at man ikke var nødt til at vente, til man tilfældigvis fik fat paa noget Ild. Og hvad der er af Orden i den menneskelige Tilværelse skyldes Tankens Arbejde. Undertiden synes det for nogle, som dette mægtige Vaaben er anvendt i skadelige og ødelæggende Idéers Tjeneste; mange vil mene det om den Omsigt og Aandens og Legemets Disciplin, der har lagt sig for Dagen i de civiliserede Landes militære Organisation, og om den Kløgt og Snedighed, der har skabt den katolske Kirkes verdslige Organisation. Hvad der end kan siges om Formaalene, er Idéens, Tankens, Aandens Magt for iøjnefaldende til at kunne nægtes — lad saa dem, der kun regner med netop Magten overse de andre Værdier, som af Aandens Mænd er skabt paa „den Jord, som er hussvælet af Shakespeares gyldne Sang, hvor Rafael har malet, og Mozarts Toner klang.“

Fuldt bevidst er det vel næppe, men hvad der nu sker, bliver i sine Følger et Oprør mod, at Aandens Arbejdere som hidtil har haft Ledelsen, og Retfærdiggørelsen for det findes dels i det legemlige Arbejdes Uundværlighed og dels i Haandens Arbejdes forurettede Kaar.

At det legemlige Arbejde er nødvendigt og uundværligt, er selvfølgelig, men dermed er ikke sagt noget om, hvilken Plads det har i Værdiernes Rangforordning. Til at skrive hører en Forfatter og en Pen — men hvem vil paastaa, at Pennen er mere end Forfatteren. Det er jo ogsaa sikkert, at Forsømmelsen af et meget ubetydeligt og beskedent Arbejde kan ødelægge en stor Virksomhed, det er jo i det hele meget lettere at slaa i Stykker end at sætte sammen, et brutalt Slag med en Hammer eller en Sten kan i et Sekund knuse et Urværk, som en Mester har arbejdet paa i Aarevis. Aandens og Haandens Arbejdere er afhængige af hinanden; men medens Haandens Arbejdere er ganske hjælpeløse uden Ledelse og Hjælp fra Aandens Arbejdere, kan den Hjælp, som det kropslige Arbejde er for dem, der arbejder med Hjernen, i større og større Udstrækning erstattes af Maskiner og Opfindelser. Tankens Evne til Initiativ og til at gøre sig uafhængig viser sig ogsaa her!

Hvad det andet Punkt angaar, at der er sket Haandens Arbejdere social Uret, overses for det første een Ting, nemlig, at der for alt maa betales en vis Pris, ogsaa for Kultur og Civilisation. Den Pris, Haandens Arbejder maa betale, er jo iøjnefaldende: han er afhængig, der er lagt Beslag paa en stor Del af Døgnets Timer i fremmed Tjeneste, hvor han undertiden overanstrenges legemligt. Men i og for sig er hans Kaar jo tyve Gange bedre, end de var i vilde og uciviliserede Tider, og det er da ogsaa ved Sammenligning med andre, der synes at faa Kulturens og Civilisationens Goder for en billigere Pris, at Haandens Arbejder føler sig forurettet. Der er her maaske nogen Uret; men det er forøvrigt vanskeligt at gøre Regnestykket op i Størrelser, der kan maales. Ser vi paa de materielle Goder, som Aandens Arbejdere har indhøstet, vil det ofte vise sig

at have været saare beskedne, ikke alene for Digtere og Kunstnere, men ogsaa for dem, der staar det materielle Liv nærmest: Opfindere og Teknikere, og den Sum af Skuffelse, det Utal af mislykkede Tilløb, som Tænkningens, Forskningens og Kunstens fremadkæmpende Armé har ladet bag sig, er uaaagtet, — med Undtagelse af de Tilfælde, hvor der skænkes de „mislykkede Genier“ et Skuldertræk. Og paa den kropslige Arbejders Aktivside falder den Sum af legemligt Velvære, der følger med sundt legemligt Arbejde.

Men for det andet: naar der skal tales om Uret, er det næppe i Forhold til det aandelige Arbejde, at det kropslige Arbejde er forurettet. Der er, som sagt ved Begyndelsen af disse Linier, andre Momenter, der spiller ind, end en sammenlignende Vurdering af de to Former for Arbejde. Der er andre Faktorer end en falsk Vurdering af aandeligt og legemligt Arbejde, der truer med at styrte den møjsommeligt tilkæmpede Kultur i Fordærvelse, nemlig Foragten for Arbejde overhovedet og Lysten til at leve paa andres Bekostning under den ene eller den anden Form. Naar der ved denne Tingenes Tilstand er sket den stræbsomme Haandens Arbejder Uret, er det sket ved Vold fra deres Side, som har foragtet alt Arbejde, ikke mindst det aandelige. Og det gør ikke Sagen bedre, at det meget ofte har været legaliseret Vold.

Ingen kan forbyde det kropslige Arbejdes Udøvere at finde den Pris, der betales for materiel og aandelig Kultur, for høj — ligesom det ikke kan hindres, at en misfornejet Mand af Besætningen om Bord paa et Skib tager Bundpropperne ud for at drukne Kaptajn og Styrmand. Det vil lidet nytte at godtgøre, at alle — ogsaa de selv — gaar til Bunds i Anarki og halvdyrisk Tilstande. Fornuft er altid det sidste, man skal vente. Der er her kun een Form for Fornuft, man med absolut Sikkerhed kan regne med, og det er Tingenes jernhaarde Logik, som nok skal blive synlig. Hvis den hvide Race i Europa lider Skibbrud, og vi vender tilbage til Tilstandene paa Folkevandrings Tid, og der til den Tid endnu er en Mulighed for Genrensning, vil det da — som altid før — vise sig, at det er Tanken og Idéen, som er den førende Magt, og at det halvt latterliggjorte Ord: Aand er Magt, stadig har sin Gyldighed.

„Dg. Nyh.“

Herrerne af Windeck

Et rinlandsk Sagn.

I Odenwald, ved Weinheim, højt over Skov og By „Burg Windeck“s Rester knejse paa Bjærgtop end mod Sky. Den stolte Æt, den hused, er smuldret hen og glem; kun om dens sidste tvende er end et Frasagn gemt.

To ædle Brødre var de, og deres Sind var eet; de ligned grant hinanden, men Ætten ellers lidt. Ej følte de sig kaldet til Kamp og blodig Daad; til Elskov — tyktes begge — de havde ikke Raad.

Ej Børn og Hustru smykked for dem den øde Hal, hvor uden Haab de bied og vented Husets Fald. Aar ud, Aar ind sad ensomt de to paa Bjærgets Top i stadig Frygt for Timen, da deres Gods slap op.

Imens, for at forhale den Stund, det bar imod, de spæred og de sanked det bedste, de forstod. De gamle Klinger rusted urørt i deres Hal;

men fremfor Jærn de bjerged
et ædlere Metal.

Dog aldrig blev det misbrugt
til Flitter og til Pynt;
stiltærdigt blev i Kisten
de lagde Mønt til Mønt.
Til Skæpper af Dukater
blev lojet Skok paa Skok;
det er jo svært at vide,
naar engang der er nok.

Af Tjenerskab paa Borgen
de følte intet Savn;
de Gudfobte æde meget
og gør kun Hden Gavn.
Med Kød og Brød var Bordet
forsynet lovlig slet;
Guld er et bedre Forraad;
det mugner mindre let.

Sad sad de, skilt fra Verden
paa Windecks tavse Borg
og bled deres Skæbne
i stille Næringsorg.
Til Selskab og til Moro
bag deres skumle Mur
kun eet de havde undt sig:
en Finke, sat i Bur.

Den Fugl var deres Sanger
og hele Tidstidriv;
den var dem fuld Erstatning
for Barn og Ægteviv.
Og af det knappe Mundgodt,
de havde fået til Del,
den fik hver Dag at spise
en Nød, og det en hel.

Trods Fangekaar og Smalhans
dens Mod holdt tapper Stand;
den kvad sin lille Vise,
som Finker engang kan.
Den sang dem ind i Sjælen
en Smule Lys og Fred;
dog skulde denne Lykke
ej heller vare ved.

En Vaardag, Solen smilede
fra Himlens rene Blaa,
saas begge Herrer ganske
fortabt i Skoven gaa.
Med sorgoplydte Miner
de vandred Fod for Fod;
det kendtes grant, at Verden
var gangen dem imod.

„Det er, som længst mig aned,“
saa led den enes Ord:
„Den Finke koster mere
i Nødder, end du tror.
Nu har jeg opgjort Tallet,
og nu er Sagen vis;
Den æder for os aarlig
tre Hundred fem og tres!“

Helt bleg og rystet lytted
den anden til hans Ord;
„Hvor skulde nogen tænkt sig,
at Summen er saa stor!
Vi kan umulig huse
en saa forslugen Gæst;
saa faar den Fugl da flyve;
hver er sig selv dog næst!“

I Tavshed begge hastede
igen mod Bjærgets Top,
fik Fuglen hen i Gluggen
og Buret lukket op.
Forundret, ud i Solen,
til Skovs sin Vej den tog,
mens højt til Lys og Frihed
den sine Triller slog.

Og begge Herrer visked
en Taare af sin Kind;
med Vemod end de lytted,
skønt lettere i Sind.
Lidt mere ensomt sad de
bag Borgens lunge Dør,
men ogsaa mere trygge
mod Faren nu end før.

Ernst v. d. Recke.

Erindringsliste.

Toldkammer 8-12 Form., 2-5 Efterm.
Kæmmerkontoret 10-11 og 2-4.
Borgmesterkontoret 2-4 Eftm.
Laane- & Diskontobanken 2-4 Eftm.
Sparekassen 10-12 og 2-4.
Branddirektøren do.
Stempelkontoret i Sparekassen. 10-12, 2-4
Dampskibsexpeditionen, aaben ved Ski-
benes Ankomst og Afgang Tirsdag
og Fredag Efterm., Mandag og
Torsdag Form.
Sognepræsten Tirsdag og Fredag 6-7.
Distriktslægen 8-9 og 2-3.
Postkontoret: Søndage 9-12 og 2-7
Søndag 9-10.
Telegrafstationen 8 Morgen til 9 Aften.
Søndag 9-10.
Statsanstalten for Livsforsikring ved Chr.
Olsen, Messen. Kontortid 1-4 Em
Folketingsbygningen paa Raadhuset:
Fredag 7-8.
Jernbanest. er aaben for Gods 8-12, 2-7
Hjælpekassen: Formid., Bagern. P. Holm
Kasserer H. P. Kofod. Kontortid hver
Fredag fra 5-7.

Overdrag

over

Allinge-Sandvig Kommunes Indtægter og Udgifter 1920-21.

Indtægt.		Udgift.	
Overskud fra forrige Aar	30,000	Byens Bestyrelse:	
Renter af Kommunens Kapit.	4,200	Lønninger	10,900
Indtægter af Ejendomme, tilhørende Kommunen:		Skatters Paaligning og Opkrævning	1,300
Købstadens Jorder	150	Andre Kontorholds- udgifter	1,200
Leje af Tinglokaler	100	Vedligeholdelse af Raadhuset	2,000
Vandværkets Oversk. med Fradrag af 5000 til Fornylsesfond	4,450	Andre Udgifter	4,000
Gasværkets Oversk. ÷ Fornylsesfond	16,686	21,386	19,400
Afgifter af fast Ejendom	800	Fattigvæsenet:	
Afgifter og Kendelser:		Lønninger og Pen- sioner	200
Næringsadkomster	100	Fattiges	
Spiritusafgift	1,900	Forsørgelse	33,735
Næringslovens § 75	100	÷ Refusion	28,312
Hundskat	150	Uden Fattighjælps Virkning	5,300
Forlystelsesskat	100	Andre Udgifter	3,000
2,350		14,323	
Statstilskud	10,133	Tilskud til Hjælpek.	10,000
Andre Indtægter	1,000	÷ Statskassens Tilsk.	2,700
7,350		7,300	
Paalignede Skatter:		Aldersdomsunderstøttelse:	
Grund- og Huskat	7,350	Understøtt.	31,300
Skat af Aktieselsk.	1,800	Dyrtidstillæg og Brændsel	15,300
Formue- og Lejlighedsskat	187,334	Andre Udgifter	1,600
Bidrag fra Landd.	8,000	48,200	
205,284		Fragaar Statskass.	16,365
		31,335	
		Understøttelse til Børn af Enker	5,730
		÷ Statskassens	2,443
		3,287	
		Skolevæsenet:	
		Lærrelønninger	35,104
		÷ forv. ekstraord. Tilsk. fra Staten	7,726
		27,378	
		Undervisningsmdl.	2,000
		Vedligeh. af Bygn. og Inventar	3,000
		÷ Leje af 4 Lejligh.	1,000
		2,000	
		Andre Udgifter	9,200
		÷ Tilskud fra Skolef.	700
		8,500	
		Medicinalvæsenet:	
		Vederlagsfri Behandl.	200
		Tilsk. til Sanatoriet	4,000
		4,200	
		Gader og Veje:	
		Lønninger og Pens.	3,000
		Nye Arbejder	2,000
		Hovedreparationer	4,000
		Alm. Vedligehold.	3,000
		Andre Udgifter	1,200
		13,200	
		Byens Belysning	4,000
		Brandvæsenet	100
		Offentlige Lystanlæg:	
		Lønninger	700
		Andre Udgifter	400
		1,100	
		Renter af Gæld	24,150
		Afdrag paa Gæld	9,020
		Bidrag til forsk. Institutioner:	
		Amtsrepartitionsf.	44,000
		Vurderingsudgifter	500
		Tilsk. til Præsteemb.	200
		do. Sandvig Havn	1000
		Forsk. Foreninger	2660
		48,360	
		Andre uforudsete Udgifter:	
		Dyrtidsforanstaltn.	5,000
		Arbejderforsikring	1000
		Uforudsete Udg.	4,000
		10,000	
		Overskud ved Aarets Udg.	40,000
		Menighedsudgifter	5,500
		275,153	275,153

Dugedrejl

er igen paa Lager i forskellige Mønstre og Kvaliteter.
Dobbeltbred fra 6,75 pr. m.

Nordlandets Handelshus.

Vi har atter

riflet Jernbanefløj

paa Lager. Meget svært og stærkt. Udmærket til Herreklæ-
der og Børnetøj. Sælges for 8,75 m.

Nordlandets Handelshus.

Avertør i Nordbornholms Ugeblad!

Svanebay

er hjemkommen og føres i for-
skellige Farver. Ekstra svært
og varmt, egner sig udmærket
til Undertøj, Pris 6,50 m

Nordlandets Handelshus.

Allinge Biograf.

Nytaarsdags Aften Kl. 7 og 8 1/2.

Slikmunde blandt Dyrene.

Morsomme Billeder.

Halvt uskyldige
eller Halvjomfruerne.
Berømt fransk Kærlighedsroman.

Søndag 4. Januar

Kl. 7 og 8 1/2.

Nyt Program.

Naturbilleder fra Bayerns Højland

Kærligheds-Leg

Lystspil i 3 Akter af Nord. Film Co
med Vald. Psilander i Hovedrollen.

Da Forlystelsesskatten fra 1. Jan.
1920 er forhøjet til 40 pCt. er Bil-
letprisen Voksne 75, Børn 35 Øre,
Skat iberegnet.

Tein Brugsforening

Butiken er lukket 6. og 7. Jan.
paa Grund af Opvejning.

Bestyrelsen,

En god

Arbejdsfjedervogn

— Bæreevne ca. 3000 Pd., staar til
Salg paa

Skovgaard i Olsker.

Telefon Allinge 102.

Brun Skindkrave

er tabt fra Allinge til Sandvig. Fin-
deren bedes aflevere den til
Dr. Borch.

En lille lysegul

Grævlingehund

er bortkommen i Tein Lørdag Aften
og bedes venligst afleveret til

Silberstein, Sandkaas.

Prøv altid

„COCO“ Plantemargarine.

Margarinefabriken

„COCO“, Randers.

Faas i alle større Forretninger

Hasle.

Til Festgaver

anbefales mange pæne Ting. Ind-
rammede Billeder samt Kort og Te-
legrammer. **Legetøj** i stort Ud-
valg.

Fotografering og Forstørrelser
til Julen bedes bestilt i god Tid.
Restiager af **Tapeter** sælges med
Rabat.

Charles Svendsen, Hasle.
Telefon 66.

Overretssagf. Bojesen-Koefoed

Sct. Mortensgade 17, Rønne. Telf. 22
(tidli. Fuldm. ved Byfogedkontoret i
Hasle).

Kontordag i Allinge Mandag
do. i Hasle hver Onsdag Fm.

Forlang hos Deres Handlende

Viggo Glistrups KAFFE.

Specialitet:
Ægte Java Kaffe.

Efter Snestorm.

Hu, hvor Stormen dog har føget,
over Vej og Gærde strøget,
og med Grene kastet Boldt!
Nu er Alt igen saa stille,
og paa Sneen Straaler spille, —
Asgaardsrejen har gjort Holdt.

Men en artig Maskerade
er der holdt med Busk og Blade,
Tag og Post og Gærdestav!
Marken, som saa smaat sig grønner,
blev et Fad med Snittebønner!
Gyden blev et Bølgehav!

Tuja-Busken, fin og fager,
fik et Lag af hvide Flager,
bøjes under Sneens Tryk;
Pileknorten fik sig Mave,
Grænen Skæg og Kniplingskrave,
og Stakittet høj Paryk!

Poplerne, hvis Kviste stritted,
Stilk for Stilk har Sneen kridtet
ret som efter Lineal;
men til Gengæld over Krattet
spandevs Confetti klattet
som ved romesk Carneval.

Roserne, i Gran-Ris bundne,
nu af Sne-Væv overspundne,
har den pudsigt majet ud,
saa de ligne Folk paa Styler,
der mod Vinden ind sig bytter
i de mærkeligste Skrud.

Men i Solens stille Lue,
dejlig, underfuld at skue
er den nattefaldne Sne!
Reenhed straalere fra dens Klæde,
— kun hvor Menneskene træde,
snart kun Smuds der er at se.

Chr. Richardt.

Smid Krykkerne, Marie!

I en af de sydsjællandske Byer
morer man sig i denne Tid over
følgende lille Historie, der heller
ikke er blottet for Komik.

En religiøs Sekt, som fastholder,
at der endnu sker Mirakler, har i
længere Tid udfoldet en livlig
Agtiation for at hverve Proselyter,
og blandt de faa, som gav den ny
Tro sin Tilslutning, var ogsaa en
af Byens Originaler — „Krykkemar-
ie“.

Hun troede fuldt og fast, at et
Mirakel en Dag vilde skaffe hende
hendes Forlighed tilbage, og en
skønne Dag udbød Sektens For-
wand da ogsaa: „Smid Krykkerne,
Marie, Aanden er over dig!“

Marie fulgte Røsten og slap sine
to Krykker, men i samme Øjeblik
satte hun sig paa sit umaadelig
brede Agterspejl, men Sol og Maane
dansede for hendes Øjne.

Man siger, at Marie sider den
Dag ganske har tabt al Tro paa den
ny Lære.

Firkantede Morsø Ovne

er lige gode for Kul, Koks, Tørv og Brænde.

Vi har 11 forskellige Ovne paa Lager, som sælges til gammel Pris, det vil sige, at Støberiet senere har forhøjet Priserne med 2 Gange 12½ pCt.

Alle Slags Rør, Muffer, ildfast Sten og Ler.

Nordlandets Handelshus.

Vi har det største Lager af

Voksdug og Linolium.

Prima **Bordvoksdug** fra 2,85, **Voksdugsborder** til Hylder 22 Øre, **Linoleum** til Gulve, forskellige Kval. og Mønstre.

Nordlandets Handelshus.

Bornholms Spare- & Laanekasses

Afdeling i Allinge

Kontortid: 10-12 og 2-4.

Modtager Indskud paa alm. Sparekassetilkaar til en Rente af 4 pCt. p. a., paa Folio til 2 pCt. p. a.

Bestil Deres Tryksager i Allinge Bogtrykkeri

Allinge Kolonial- & Produktforretning

anbefaler

Kolonialvarer

- Konserves og Frugtsafter**
- Værktøj, Redskaber**
- Køkkenudstyr, Urtepotskjulere**
- Kaffestel, Spisestel**
- Kakkelovne og Komfurer**
- Tagvinduer, Staldvinduer**
- Murgryder, Pumper, Jernrør**
- Brædder, Planker, Lægter**
- Tømmer, Cement, Tagpap**
- Søm og Skruer**
- Smøreolier, Drivremme**
- Remmeledt, Smørekander**
- Roegrebe, Roeknive, Roekurve**
- Børstenbindervarer**
- Spegesild og Kryddersild**
1/8 og 1/4 Tdr.
- Klipfisk, Fedt, Margarine**

Allinge Kolonial- & Produktforretning.

Rønne-Allinge Jernbanes Køreplan.

Søgnedage.

Rønne-Sandvig

Fra Rønne	820	630
- Nyker	843	653
- Klemensker	903	713
- Rø	923	733
- Tein	941	751
- Allinge	954	804
- Sandvig	10-	810

Sandvig-Rønne

Fra Sandvig	11-	840
- Allinge	1111	851
- Tein	1124	904
- Rø	1142	922
- Klemensker	1205	945
- Nyker	1220	10-
- Rønne	1240	1020

Søn- og Helligdage.

Rønne-Sandvig

Fra Rønne	845	1235	450
- Nyker	904	1254	509
- Klemensker	921	111	526
- Rø	939	129	544
- Tein	954	144	556
- Allinge	1004	151	609
- Sandvig	1010	2-	615

Sandvig-Rønne

Fra Sandvig	1040	230	645
- Allinge	1048	238	653
- Tein	1058	248	703
- Rø	1114	304	719
- Klemensker	1133	323	738
- Nyker	1145	335	750
- Rønne	1205	355	810

Erindringsliste.

Toldkammeret 8-12 Form., 2-5 Efterm.
 Kæmmerkontoret 10-11 og 2-4.
 Borgmesterkontoret 2-4 Eftm.
 Laane- & Diskontobanken 2-4 Eftm.
 Sparekassen 10-12 og 2-4.
 Branddirektøren do.
 Stempelkontoret i Sparekassen. 10-12, 2-4
 Dampskibsexpeditionen, aaben ved Skibenes Ankomst og Afgang Tirsdag og Fredag Efterm., Mandag og Torsdag Form.
 Sognepræsten Tirsdag og Fredag 6-7.
 Distriktslægen 8-9 og 2-3.
 Postkontoret: Søgnedage 9-12 og 2-7 Søndag 9-10.
 Telegrafstationen 8 Morgentil 9 Aften. Søndag 9-10.
 Statsanstalten for Livsforsikring ved Chr. Olsen, Messen. Kontortid 1-4 Em
 Folkebogsamlingen paa Raadhuset: Fredag 7-8.
 Jernbanest. er aaben for Gods 8-12, 2-7
 Hjelpekassen: Formd., Bagerm. P. Holm
 Kasserer H. P. Kofod. Kontortid hver Fredag fra 5-7.

Ordet er frit!

Vi gør vore mange Læsere i By og paa Land opmærksom paa, at enhver kan faa optaget Artikler og Indlæg om Emner af almen Interesse i „Nord-Bornholms Ugeblad“.

Betingelsen er kun, at det skrevne er holdt i en sømmelig Form og indenfor rimelige Grænser, samt at Indsendere—til Underretning for Redaktionen—opgiver Navn og Adresse. Ligeledes modtager Redaktionen gerne Meddelelser om saadanne Ting og Forhold, som egner sig til Behandling i Bladets Spalter.

Dette gælder baade Byen og Landet, og det er en Selvfølge, at Redaktionen altid vil iagttage den strængeste Diskretion med Hensyn til sine Kilder.

Udebliver Bladet

beder vi Læsere henvende sig paa Postkontoret, og Fejlen vil hurtigt blive rettet. I modsat Fald maa De henvende Dem til Bladets Kontor, og vi skal da sørge for, at De faar det tilsendt.

De avyterende

anmodes om at indlevere deres Annoncer inden Torsdag. Smaa Avertissementer kunne dog som Regel medtages indtil Torsdag Middag.

Søger De en Pige, en Karl eller en Dreng, eller mangle De en Svend eller Lærling en Fodermester eller anden Medhjælp, bør De snarest avytere i Nord-Bornholms Ugeblad der hver Fredag bringes direkte ind c. 1700 Hjem og læses af saa godt som hvert eneste Tyende. En Annonce her i Bladet vil derfor saa godt som altid bringe et tilfredsstillende Resultat.

Ligkister og Møbler.
anbefales.

Klemensker Snedkerforretning
Telf. Kl. n 13, L. Pihl.

I fri Handel havet
Glutenfoder, Hvedeklid, Majs, Byg, Havre, Blandsæd.

Knækmajs, Majsskraa, Bygskraa til Ombytning ventes.
Soyaskraa, Majs og Hvedeklid.
Allinge Kolonial- & Produktforretning.

Brødrene Anker

Jernstøberi & Maskinfabrik

Telefon 2. Hasle Telefon 2.

Vi har rigeligt af

Grove danske Hvedeklid og det gamle Mærke af **Glutenfoder** til Malkekøerne i **Fri Handel.**

Til Ombytning for leveret Brødkorn har vi

Soyaskraa, valsede **Soyakager, Byg** og **Majs** samt grove danske **Hvedeklid**, som sælges til de fastsatte Priser.

Nordlandets Handelshus.

Kløverfrø, Græsfrø, Røefrø, afsvampet Saakorn

til Brug i Foraaret 1920 sælger vi fra det nye Selskab

Bornholms Frø og Saasæd Central.

Alle vore Bestillere vil herhefter faa Frøet afvejet og plomberet fra Hovedlageret og alle disse Leveringer er underkastet Statsfrøkontrollens selvvrirkende Kontrol. — Altsaa første Kvalitet og den bedste Kontrol, som kan bydes.

Vi beder vore Venner om at sende os Deres Bestillinger snarest.

Nordlandets Handelshus.

Prima Ris meget billigt og
Prima Klipfisk anbefaler
Allinge Kolonial- & Produktforretning.

Bornholms Margarinefabriks

VEGETABIL MARGARINE

er anerkendt som den bedste.

Faas hos alle Handlende.

Fineste Klipfisk, Ægte Caroline-Ris, Ægte Japan Ris
sælges, og Priserne er mere rimelige i
Nordlandets Handelshus.

BRAND- OG LIVSFORSIKRINGS- SVEA
AKTIESELSKABET

HOVEDKONTOR: BREDGADE 28
(Odd-Fellowpalæets søndre Pavillon)

tegner alle Kombinationer af Livsforsikring til billige Præmier ved Henvendelse til Selskabets Agentur for Bornholm.

Tlf. 60 **V. J. Claussen, Sandvig.** Tlf. 60

CLOËTTA'S ALBA

Spise-Chocolader